

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387782656/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Navn! jeg vil aabenbare Dig, hvad jeg veed; brug saa selv din Forstand! og træk en god Lærdom ud af denne miserable Historie!»

Han taug endnu en Stund, hældede Hagen mod Brystet, tog sin Daase, smækkede med Fingrene tre Gange paa Siden – som sig hør og bør, naar man vil tage sig en Priis med Anstand – men han tog ingen; han hvilede Daasen paa Knæet, hævdede sit Ansigt, saae stivt hen paa sin Livbøsse, der hang paa Væggen lige overfor, og sagde:

«Den Flint der – ja nu bruger jeg den ikke stort mere – mine Øjne holde ikke længere med – den har tilhørt Guillaume de Martonniere – *de Martonniere!* læg Mærke til det, min Søn! Jeg byttede mig den til for en anden, der rigtignok var bedre; men ikke faldt mig saa godt; og gav ham i Bytte dette Krudthorn, Du seer der, indlagt med Sølv – jeg købte det tilbage paa hans Auction – det er nu i denne Tid nitten Aar siden Han kom fra min Svoger paa Hald og til mig. Jeg har aldrig havt bedre Skytte eller bedre Menneske i mit Brød» – her tørte han en Taare af Øjet, og sagde: «mine Øjne rinde slemt i disse Dage – vi faae onde Vejr – hent mig Blyvandet min Søn! inde paa Kakkellovnen!» Jeg gjorde det, han badede Øjnene, og tog atter ved: «Du husker jo da han i Them Kroe forbløffede denne Morder og Misdæder, og tvang ham ved sin glubske Adfærd til Bekjendelse?» – Jeg nikkede – «Men Du veed vist ikke, at dette Skarn var Kjereste med Mette – hende Guillaume tog tilægte; og at han var Fader til det Barn hun fik?» – «Nej!» raabte jeg forskrækket. – «Hm!» vedblev han, «var Du ikke paa Gaarden den Dag, da hendes Svangerskab blev opdaget af min salig Kone, og han var inde med mig i Cabinettet der ved Storstuedøren?» – «Jo» – «Da var det, han gjorde Rede for sig, og gav mig god og klar Beskeed, som jeg nu vil fortælle Dig. – Da der blev holdt Forhør over Morderen, maatte Vilhelm flere Gange derud, for at confronteres med ham. I det sidste, før Dommen skulde fældes, formanede Herredsfogden ham til at bekjende, om, og hvad, han ellers kunde have paa Samvittigheden. Da brast han første Gang i Graad, og kunde en Stund ikke komme tilorde, saa hæftig bevæget var han. Fogden befalede nu sin Skriver at dyppe Pennen; men Synderen sagde: «hvad jeg har at bekjende, er Noget, som kun den barmhjertige Gud kan straffe mig for, og derfor kan det ikke nytte at skrive Noget derom. Jeg vilde ogsaa bede: om jeg maatte være Ene med Herredsfogden og denne Mand – det var Vilhelm – »for ellers kan jeg ikke sige det Mindste.» – Fogden føjede ham i hans Begjæring. Og aaben-